

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: J. F., nar. X,
bytem X
zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2016, čj. KUKHK-36221/DS/2016/Er,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 7. 11. 2016, čj. KUKHK-36221/DS/2016/Er, a rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 12. 8. 2016, čj. ODP/71351-2016/jal, 27208-2015/jal/16, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 8. 2016, čj. ODP/71351-2016/jal, 27208-2015/jal/16, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to mu byla uložena pokuta 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správního deliktu se žalobce dopustil tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel osobního motorového vozidla registrační značky X a registrační značky X nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když
 - dne 29. 5. 2015 v 9:00 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, řidič motorového vozidla registrační značky X, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 64 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 61 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
 - dne 4. 9. 2015 v 13:17 hodin, na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, řidič motorového vozidla registrační značky X, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/hod, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 74 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 71 km/h. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.
3. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že usnesením ze dne 21. 6. 2016 spojil správní orgán I. stupně obě věci do společného řízení a téhož dne žalobci zaslal oznámení o zahájení správního řízení, vyrozumění o provádění důkazů mimo ústní jednání a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.

4. V reakci na odvolací námitky k námitce týkající se nenařízení ústního jednání žalovaný uvedl, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání. K takovému postupu stanovuje určité podmínky, především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Podle § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah. Uvedené podmínky přitom dle žalovaného byly splněny. Žalobce měl rovněž možnost uplatnit

své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byl správním orgánem I. stupně vyrozuměn o možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Byl také informován o tom, že bude ve smyslu ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu prováděno dokazování mimo ústní jednání.

5. Žalovaný se dále zabýval objektivní odpovědností provozovatele vozidla a konstatoval, že v daném případě byly učiněny „nezbytné kroky“ ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán vyzval žalobce k zaplacení určené částky, v poučení krom jiného uvedl, že na místo zaplacení určené částky, lze písemně oznámit osobu řidiče, která v inkriminovanou dobu vozidlo řídila, a následně vyzval žalobce k podání vysvětlení.
6. V závěru odůvodnění rozhodnutí se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě, označil ji za odpovídající a ztotožnil se s odůvodněním pokuty správním orgánem I. stupně.
7. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Vady správního řízení

8. Předně žalobce namítl porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Byl totiž správním orgánem ve stejném období obviněn z dalších dvou správních deliktů podle § 125f zákona o silničním provozu, avšak správní orgán v tomto řízení rozhodoval pouze o správním deliktu ze dne 29. 5. 2015 v 9:00 hod. v obci Choustníkovo Hradiště a o správním deliktu ze dne 4. 9. 2015 v 13:17 hod. tamtéž. O správním deliktu ze dne 29. 5. 2015 v 9:05 hod. v obci Kocbeře a o správním deliktu ze dne 19. 5. 2015 v 8:57 hod. v obci Choustníkovo Hradiště rozhodoval v řízení zakončeném rozhodnutím ze dne 12. 8. 2016, čj. ODP/71321-2016/jal29444-2015/jal/17. Dle žalobce tedy došlo k porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť správní orgán mohl a měl vést o všech údajných správních deliktech společné řízení. Porušením tohoto ustanovení došlo ke zkrácení práv žalobce, neboť by mu v případě správného postupu správního orgánu byla uložena souhrnná pokuta a platil by pouze jedny náklady řízení.
9. Další vadu řízení žalobce spatřoval v tom, že správní orgán porušil jeho právo na seznámení se se všemi podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim, porušil též ustanovení

o dokazování, neboť rozhodoval na základě podkladů, které neprovedl jako důkaz, rovněž o prováděném dokazování jej vůbec nevyrozuměl.

10. Mezi podklady rozhodnutí, které nebyly součástí správního spisu, jmenoval žalobce zejména stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, čj. 102/2013-160-OST/4, ze kterého správní orgán zjišťoval obsah a význam pojmu automatizovaný technický prostředek bez obsluhy (dále jen „automat“). K tomu namítal, že z rozhodnutí orgánu I. stupně není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatem. Správní orgán neuvedl, jakými vlastnostmi se vyznačuje použitý rychloměr, a neprovedl srovnání, zda vlastnosti použitého rychloměru odpovídají vlastnostem automatu. Z tohoto důvodu označil rozhodnutí orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, čj. 9 As 12/2014-86, a nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 7. 2000 sp. zn. III. ÚS 464/99. Žalobce vznesl pochybnost i o tom, zda byl použitý rychloměr automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, k tomu navrhl jako důkaz provést návod k jeho obsluze, čímž bude tato sporná skutečnost zjištěna.
11. Dále žalobce jmenoval souhlas dopravního inspektorátu Policie ČR, územního odboru Trutnov ze dne 31. 12. 2014, včetně souhlasu se součinností dle § 79a zákona o silničním provozu pro strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem. Ani tyto podklady rozhodnutí nebyly provedeny jako důkaz při dokazování mimo ústní jednání. Stejně lze dle žalobce říci i o dalších částech správního spisu. Ani další listiny správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání, přestože z těchto listin při rozhodování zřejmě vycházel. Tím byla porušena zásada bezprostřednosti.
12. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé, neboť mu je známo, že konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování. Přitom nerozporuje, že je správní orgán oprávněn změnit svůj právní názor, avšak je povinen tuto změnu přezkoumatelně odůvodnit.
13. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů také proto, že správní orgán neuvedl, odkud čerpal zjištění, že *„Měřený úsek se nachází v zastavěném území obce Choustníkov Hradiště, je dlouhý 475 m (směr Trutnov) a na pozemní komunikaci je označen bílým vodorovným značením. Začátek a konec obce je označen příslušnými dopravními značkami č. IS 12a 'Obec' a č. IS 12b 'Konec obce'“*. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že měřený úsek probíhal po celé své délce územím, které je územím zastavěným, avšak nevysvětlil, ve významu jakého zákona pojem „zastavěné území“ chápe, co je obsahem tohoto pojmu a jak dané území znaky pojmu naplňuje. Dle žalobce je zastavěné území v § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu definováno v § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona: *„V tomto zákoně se rozumí zastavěným územím území vymezené územním plánem nebo postupem podle tohoto zákona; nemá-li obec takto vymezené zastavěné území, je zastavěným územím zastavěná část obce vymezená k 1. září 1966 a vyznačená v mapách evidence nemovitostí (dále jen "intravilán")“*. Správní orgány však neprovedly takové dokazování, ze kterého by vyplývalo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona, např. nedoložili kopii územního plánu. K tomu žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 2 As 48/2008-58. Obdobné lze dle žalobce namítnout stran umístění příslušného dopravního značení na začátku a konci obce Choustníkov Hradiště. Ani toto nebylo nijak prokazováno a závěr o tom je

nepřezkoumatelný. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, z něhož citoval. Z obsahu spisu také nevyplývá, kde měřený úsek začínal a kde končil. Žalobce si je přitom jist, že rychlostní limit v dané obci respektoval, proto jediné vysvětlení naměřené rychlosti je to, že měřený úsek zčásti začínal nebo končil v místě, kde byl rychlostní limit vyšší než 50 km/hod. (o čemž je přesvědčen, neboť tvrdí přechodnou úpravu rychlostního limitu na 70, resp. 80 km/hod.), případně, že rychloměr byl užíván v rozporu s ověřovacím listem (resp. že pozbyl ověření, neboť došlo k jeho přesunutí).

14. Dle žalobce tak nebyl skutkový stav zjištěn v nezbytném rozsahu, neboť o rozhodných skutečnostech zůstala důvodná pochybnost, jelikož vůbec nebyly předmětem dokazování ve správním řízení.

Měření rychlosti

15. Žalobce uvedl, že má pochybnost o tom, zda nebylo porušeno ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že majitelem rychloměru je soukromý subjekt, který je současně jeho výrobcem. Proto navrhl, aby si soud vyžádal od obce Dvůr Králové nad Labem veškeré smlouvy, které má za účelem měření rychlosti s tímto subjektem uzavřeny, aby mohla být míra participace tohoto soukromého subjektu na prováděném měření zhodnocena. Výstup z měření je tak dle jeho názoru nepoužitelným důkazem, neboť byl získán v rozporu s právními předpisy. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu USA *Weeks v. U.S.* (1914) a případ *Gäffen vs. Německo* řešený Evropským soudem pro lidská práva.
16. Žalobce rovněž namítl, že nebylo prokázáno, zda strážníci, kteří zajišťovali měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště, měli k tomuto od předmětné obce písemné zmocnění ve smyslu zákona o obcích, nebylo prokázáno ani to, že byly splněny podmínky součinnosti s Policií ČR.
17. Žalobce namítl, že v řízení uvedl, že v případě údajného správního deliktu dne 29. 5. 2015 řidič (žalobce) nejednal protiprávně, neboť zde byl přechodnou úpravou stanoven rychlostní limit na 70 km/hod., dne 4. 9. 2015 pak nastala obdobná situace - rychlostní limit byl stanoven na 80 km/hod. Pokud správní orgán v této souvislosti rozhodoval na základě skutečností známých mu z úřední činnosti či z místní znalosti, měl tyto skutečnosti formulovat do podoby úředního záznamu a žalobci umožnit se s tímto podkladem seznámit a vyjádřit se k němu. Ke stanovisku krajského úřadu pak žalobce uvedl, že nenamítal místní, ale přechodnou úpravu, navíc stanovisko krajského úřadu není směrodatné i z toho důvodu, že dopravní značení může být na určitém místě fakticky stanoveno i bez právního podkladu. O takovém „faktickém“ dopravním značení by pochopitelně krajský úřad nic nevěděl, neboť je nestanovil. V řízení tedy zůstala pochybnost o rychlostním limitu a tedy též o vině žalobce z údajného správního deliktu.
18. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán jej sice vyrozuměl o tom, že spis byl doplněn o stanovisko krajského úřadu, zásadně však omezil jeho právo se s tímto stanoviskem seznámit a vyjádřit se k němu, když mu závazně určil, že tato práva může realizovat pouze osobním dostavením se ke správnímu orgánu.

Neprovedení ústního jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce

19. Žalobce namítl, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. Takový postup jej krátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Připomněl, že obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu, neboť obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odkázal na rozsudky krajských soudů, konkrétně Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, čj. 15 A 14/2015-35, a zdejšího krajského soudu v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, čj. 30 A 56/2014-35, a zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30. Žalobce shledává toto pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
20. I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení. Rozhodnutí musí být podloženo důkazy (§ 50 odst. 1 správního řádu). Pokud bylo rozhodnutí opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti účastníka řízení (žalobce), pak byl tento krácen na svých právech, konkrétně na právu na spravedlivé řízení, správní orgány zcela jednoznačně porušily zásadu bezprostřednosti. Žalobce měl i právo být vyrozuměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu). K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, čj. 57 A 51/2014-34. Správní orgán I. stupně sice vyrozuměl žalobce o konání dokazování mimo ústní jednání a o možnosti následného seznámení se s podklady dle § 36 odst. 3 správního řádu, avšak nijak jej nepoučil, že by měl právo se dokazování účastnit. Správní orgán tak nekonal dokazování za osobní účasti žalobce a pouhé vyrozumění o seznámení s podklady nebylo pro uplatnění jeho práv dostačující.

Protiústavnost

21. Žalobce závěrem namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má proto za to, že aplikací zmíněného ustanovení bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

22. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky zopakoval argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že v žalobě jsou uvedeny námitky, které bylo možno uplatnit již v rámci odvolacího řízení, kdy by žalovaný měl možnost se s nimi řádně vypořádat. Žalobce podal v zákonné lhůtě odvolání, v němž namítal pouze to, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, že měl zájem se účastnit dokazováním a že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa. Další námitky neuplatnil a účelově přesunul až do žaloby.
23. K žalobní námitce účasti soukromoprávního subjektu na měření žalovaný uvedl, že jedinými subjekty, které mohou za platného právního stavu podle § 79a zákona o silničním provozu měřit rychlost vozidel na pozemních komunikacích, je Policie České republiky a obecní policie; ta za podmínky součinnosti s Policií České republiky a jen na místech policií určených. Zákon zde fakticky výslovným zmíněním povinné součinnosti pouze zdůrazňuje obecnou zásadu spolupráce obecní policie s Policií ČR, jak je zakotvena v § 1 odst. 3 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, takže přímá účast příslušníka Policie ČR při takovém měření rychlosti není nutná. Smyslem požadavku na součinnost je zajistit účinnou koordinaci plnění úkolů obecní a státní policie. Součinnost lze chápat např. jako vytipování míst s velkým výskytem překračování povolených rychlostí, ve výběru vhodných stanovišť pro měření. Dále se vyjádřil i k technickému hledisku měření. K tomu uvedl, že smlouva o nájmu zařízení o poskytování služeb č. GE1/ZE130021/S 023 ze dne 20. 8. 2013 končí instalací záznamového systému – automatizovaných silničních rychloměrů. Nastavení tolerance měřících zařízení je ve výlučné kompetenci Města Dvůr Králové nad Labem, resp. obecní policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost jí svěřenou zákonem dle § 79a zákona o silničním provozu. Vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, fungování měřících zařízení je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu.
24. Žalovaný má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatř, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek stanovených ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť shledal podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.
26. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel Oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření) ze dne 8. 7. 2015, čj. MP/75096-2015/ja16100-2015/ja (dále také jen „Oznámení o přestupku“), v němž je zaznamenáno, že dne 29. 5. 2015 v 09:00:57 hod. bylo automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0007, zjištěno, že v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, blíže neustanovený řidič při řízení motorového vozidla registrační značky X překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy

v obci o méně než 20 km/h. Dále je zde uvedeno: rychlost naměřená – 64 km/h, rychlost – odchylka radaru 61 km/h a rychlost povolená 50 km/h.

27. Na základě uvedeného oznámení vydal správní orgán I. stupně dne 14. 8. 2015 výzvu, kterou žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Na výzvu žalobce nereagoval. Výzvou ze dne 23. 9. 2015 předvolal správní orgán žalobce k podání vysvětlení, avšak ani na tuto výzvu nereagoval. Správní orgán pak dne 25. 5. 2016 odložil věc oznámení přestupku ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a téhož dne vydal rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení, proti kterému žalobce následně podal odpor.
28. Dále ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel další Oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), a to ze dne 4. 11. 2015, v němž je zaznamenáno, že dne 4. 9. 2015 ve 13:17:50 hod. bylo automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity, v.č. GEMVEL0007, zjištěno, že v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, blíže neustanovený řidič při řízení motorového vozidla registrační značky X překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o více než 20 km/h. Dále je zde uvedeno: rychlost naměřená – 74 km/h, rychlost – odchylka radaru 71 km/h a rychlost povolená 50 km/h.
29. Na základě tohoto oznámení vydal správní orgán I. stupně dne 23. 11. 2015 výzvu, kterou žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni byla správnímu orgánu doručena plná moc k zastupování pro společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., se sdělením, že vozidlo v uvedené době řídil L. H. N., nar. X, trvale bytem X, s doručovací adresou X, s tím, že jde o zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., který si přebírá poštu na adrese sídla této společnosti. Správní orgán písemností ze dne 10. 12. 2015 předvolal k podání vysvětlení uvedeného řidiče, zásilka však byla vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý a že nemá schránku. Správní orgán zaslal výzvu tomuto řidiči i na adresu do Vietnamu, odtud se rovněž vrátila jako nedoručitelná.
30. Dne 21. 6. 2016 vyhotovil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, v němž uvedl, že nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. K tomu přiložil do spisového materiálu ohledně osoby L. H. N. získané informace, a to odpověď Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 1. 2016, čj. MV-9544-2/OAM-2016, ve které je mimo jiné uvedeno, že uvedená osoba neprochází Cizineckým informačním systémem a nemá tedy na území ČR povolen žádný druh pobytu. Dále je ve správním spise založeno sdělení Policie ČR, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 11. 1. 2016, čj. KRPH-3047-1/ČJ-2016-050026, ze kterého vyplývá, že L. H. N. žádnou z evidencí neprochází, jako cizinec ani v minulosti nepobýval na území ČR, ani o pobyt nežádal.
31. Usnesením ze dne 21. 6. 2016 spojil správní orgán I. stupně řízení o obou shora uvedených správních deliktech do společného řízení a oznámením z téhož dne vyrozuměl žalobce o pokračování správního řízení po podaném odporu proti příkazu, vyrozuměl jej o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučil ho o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, a to v termínu 13. 7. 2016. V tento den

proběhlo dokazování mimo ústní jednání, o čemž byl sepsán protokol, žalobce ani jeho zástupce se k němu nedostavili. Následně byla žalobci písemností ze dne 4. 8. 2016 sdělena lhůta k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí s poučením o možnosti vyjádřit se k nim.

32. Ve správním spise jsou dále založeny karty předmětných vozidel, fotodokumentace přestupků, ověřovací list č. 8012-OL-70076-15 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity s platností do 15. 3. 2016, veřejnoprávní smlouva mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště č. KTÚ/VERJ-2013/590, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013 o udělení souhlasu s uzavřením zmíněné veřejnoprávní smlouvy o výkonu některých úkolů městské policie, výpis z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 29. 5. 2013, vyjádření PČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu ze dne 31. 12. 2014 k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel včetně přílohy (lokality pro nasazení represivního kamerového systému) a sdělení Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství k místní úpravě provozu ze dne 26. 7. 2016.
33. Dne 12. 8. 2016 vydal správního orgánu I. stupně rozhodnutí, čj. ODP/71351-2016/jal, 27208-2015/jal/16, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X a registrační značky X nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když
- dne 29. 5. 2015 v 9:00 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, řidič motorového vozidla registrační značky X překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/hod., kdy mu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 64 km/hod., tj. po odečtení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod. skutečná rychlost jízdy 61 km/hod., čímž měl porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustit se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu,
 - dne 4. 9. 2015 v 13:17 hodin, na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, řidič motorového vozidla registrační značky X překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/hod, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 74 km/hod., tj. po odečtení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod. skutečná rychlost jízdy 71 km/hod., čímž měl porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustit se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.
34. Za to mu byla uložena pokuta 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
35. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Vady správního řízení

36. Tento žalobní bod v sobě zahrnoval několik výtek ve vztahu k postupu správních orgánů. V první z nich žalobce namítl, že správní orgán postupoval nezákonně, když nespojil do společného řízení více správních řízení (deliktů) vedených se žalobcem. Krajský soud tuto námitku shledal důvodnou a ta pak také vedla ke zrušení rozhodnutí správních orgánů.
37. Ustanovení § 12 odst. 2, věta první zákona o přestupcích zakotvuje absorpční zásadu, podle níž přísnější trest pohlcuje mírnější. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že uvedená absorpční zásada se uplatní nejen u přestupků, ale i v řízení o správních deliktech, přestože by ji v tom kterém případě zákon výslovně nezakotvil. V rozsudku ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004-54, publ. pod č. 772/2006 Sb. (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud dovodil, že při souběhu více správních deliktů je analogické použití zásady absorpční podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích přípustné, nestanoví-li příslušný právní předpis jinak. Obdobně v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, čj. 2 Afs 7/2016-36, soud potvrdil, že v případech, kdy dochází ke spáchání dvou správních deliktů v souběhu, má být o nich vedeno společné řízení a uložena jedna sankce za užití zásady absorpční. K obdobným závěrům dospěl též například v rozsudku ze dne 28. 8. 2015, čj. 2 As 43/2015-51.
38. V případě správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu je absorpční zásada zákonem upravena výslovně. Dle ustanovení § 125g odst. 2 dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Dle odst. 3 téhož ustanovení se za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f projednaných ve společném řízení uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3 a pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný.
39. Krajskému soudu je i z úřední činnosti známo, že u zdejšího soudu je kromě této žaloby projednávána také žaloba, kterou podal žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2016, čj. KUKHK-29738/DS/2016/Kj, vedená pod sp. zn. 30 A 166/2016. Z obsahu obou soudních a k nim přiložených správních spisů krajský soud zjistil, že u Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (následně i u žalovaného) probíhala proti žalobci souběžně dvě správní řízení o uložení pokuty za správní delikty dle § 125f zákona o silničním provozu, přičemž v obou řízeních byly projednávány vždy dva správní delikty, kterých se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X a registrační značky X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, konkrétně dodržování nejvyšší povolené rychlosti jízdy.
40. V prvním ze správních řízení zakončeném u Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem jeho rozhodnutím ze dne 12. 8. 2016 čj. ODP/71321-2016/jal, 29444-2015/jal/17 (tj.

u zdejšího soudu vedeném pod sp. zn. 30 A 166/2016), byly ve společném řízení projednány správní delikty, kterých se měl žalobce dopustit dne 29. 5. 2015 v 9:05 hod. a 19. 5. 2015 v 8:57 hod. Řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 20. 6. 2016 (oznámení o zahájení správního řízení, vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání, poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí), téhož dne bylo vydáno usnesení o spojení uvedených dvou věcí ke společnému řízení. Žalobci byla v tomto řízení uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

41. Ve druhém ze správních řízení zakončeném u Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem rozhodnutím vyhotoveným rovněž dne 12. 8. 2016, čj. ODP/71351-2016/jal, 27208-2015/jal/16 (tj. u zdejšího soudu vedeném pod sp. zn. 30 A 4/2017), byly ve společném řízení

projednány správní delikty, kterých se měl žalobce dopustit dne 29. 5. 2015 v 9:00 hod. a 4. 9. 2015 ve 13:17 hod. V prvním z uvedených správních deliktů bylo řízení zahájeno vydáním rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení ze dne 25. 5. 2016, v druhém z uvedených správních deliktů bylo řízení zahájeno dnem 21. 6. 2016 (vyrozumění o pokračování správního řízení), téhož dne bylo vydáno usnesení o spojení uvedených dvou věcí ke společnému řízení). Žalobci byla v tomto správním řízení uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

42. Z průběhu obou správních řízení lze zrekapitulovat, že v prvním ze správních řízení došlo k odložení ve věci přestupku ze dne 29. 5. 2015 v 9:05 hod. dnem 27. 5. 2016, ve věci přestupku ze dne 19. 5. 2015 v 8:57 hod. dnem 2. 5. 2016. Ve druhém ze správních řízení došlo k odložení ve věci přestupku ze dne 29. 5. 2015 v 9:00 hod. dnem 25. 5. 2016, ve věci přestupku ze dne 19. 5. 2015 v 8:57 hod. dnem 21. 6. 2016. Ke spojení dvou věcí ke společnému projednání došlo v prvním správním řízení usnesením ze dne 20. 6. 2016, ve druhém správním řízení usnesením ze dne 21. 6. 2016. K provedení důkazů mimo ústní jednání došlo v prvním ze správních řízení dne 12. 7. 2016, ve druhém dne 13. 7. 2016, o čemž byl v obou případech sepsán protokol. Dne 4. 8. 2016 vyhotovil správní orgán v obou správních řízeních listinu nazvanou Seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí – poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a za tím účelem stanovil žalobci lhůtu 5 pracovních dnů. Dne 12. 8. 2016 pak bylo v obou správních řízeních vydáno prvoinstanční rozhodnutí, ve kterém byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedených správních deliktů, a v prvním případě byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč za současné povinnosti uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000,- Kč, ve druhém případě pokuta ve výši 2.500,- Kč a rovněž povinnost uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000,- Kč.

43. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný v prvním případě rozhodnutím ze dne 11. 10. 2016, čj. KUKHK-29738/DS/2016/Kj, kterým zamítl odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 12. 8. 2016, čj. ODP/71321-2016/jal 29444-2015/jal/17, a toto rozhodnutí potvrdil. Ve druhém případě rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 11. 2016, čj. KUKHK-36221/DS/2016/Er, kterým rovněž zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 12. 8. 2016, čj. ODP/71351-2016/jal 27208-2015/jal/16, a toto rozhodnutí potvrdil.

44. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně, tj. Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, konal zásadní totožné úkony ve správních řízeních souběžně, některé dokonce i ve stejný den. Krajský soud neshledal žádný zákonný důvod (ani žalovaný žádný důvod neuvedl), proč Městský úřad Dvůr Králové nad Labem nespojil ke společnému řízení všechny čtyři projednávané delikty. Za situace, kdy tři přestupky (potažmo správní delikty) byly spáchány v rozpětí několika málo dnů za sebou, jeden pak v odstupu cca 3 měsíce, přičemž všechny byly projednávány souběžně, jednalo se o stejnou osobu delikventa a o obdobná deliktní jednání (po stránce skutkové či právní), se takový postup přímo nabízel. Místo toho byla spojena ke společnému řízení vždy pouze dvě z celkem čtyř deliktních jednání. Tím ovšem došlo k porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu a k porušení zásady absorpce trestu zakotvené v ustanovení § 125g odst. 3 téhož zákona. Uvedené procesní pochybení tak mělo vliv na posouzení uložení trestu, tj. pokuty a její výše, zároveň byla uložena dvakrát paušální náhrada nákladů ve výši 1.000,- Kč, tj. v každém z proběhnuvších správních řízení. Tuto vadu řízení pak žalovaný jako odvolací orgán ponechal bez povšimnutí.
45. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že správní orgány se v daném případě dopustily nezákonné kumulace, když za čtyři sbíhající se správní delikty stanovily samostatně dva tresty (tj. vždy za dva delikty) namísto trestu jednoho za všechny čtyři delikty za užití absorpční zásady, resp. z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by absorpční zásada byla užita ve vztahu ke všem čtyřem deliktním jednáním. Takový postup proto nemohl vyústit v jiný závěr krajského soudu, než že přezkoumávané správní řízení je stíženo vážnou vadou, v důsledku níž jsou jak rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, nezákonná.

Neprovedení ústního jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce

46. V této námitce žalobce brojil proti tomu, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu i na některé rozsudky krajských soudů.
47. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy

nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

48. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“
49. Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.
50. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.
51. Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. Suvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je

totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, [čj. 3 As 29/2011-51](#), nebo ze dne 21. 8. 2014, [čj. 10 As 16/2014-25](#) nebo ze dne 22. 10. 2008, [čj. 6 As 51/2007-228](#)). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, [čj. 1 As 125/2011-163](#), a ze dne 8. 2. 2012, [čj. 3 As 29/2011-51](#), dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

52. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.
53. V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obci Choustníkovo Hradiště, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytykat správním orgánům.
54. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
55. Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I.

stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 21. 6. 2016. Žalobce se mýlí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny. Dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit. V případě jakýchkoliv pochybností žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a tuto skutečnost si vyjasnil. Navíc za situace, kdy byl zastupován zmocněncem, který v obdobných věcech vystupuje systematicky a vytrvale, tedy zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy.

56. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Žalobce však zůstal ve správním řízení pasivní a nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen potvrzuje účelovost dané žalobní námitky.

Protiústavnost

57. K námitce žalobce, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy sděluje soud následující.
58. Krajskému soudu je známo, že návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „*provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,*“ pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem podal Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy Krajský soud v Ostravě (věc je u Ústavního soudu vedena pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Nutno současně zmínit, že Ústavním soudem bylo již posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „...*nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
59. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40 (nebo ze dne 23. 3. 2016, čj. 6 As 128/2015-32), v němž dospěl k závěru, že ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „*aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce nevinny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

60. V návaznosti na uvedené judikatorní závěry má krajský soud zato, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí, proto nespátřuje důvod ani pro přerušení řízení a vyčkání výsledku řízení před Ústavním soudem ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16.
61. Nutno konstatovat, že vzhledem k již vpředu uvedenému závěru o podstatné vadě řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí obou správních orgánů, pozbyly další žalobní námitky v tuto chvíli na významu nebo by jejich hodnocení bylo předčasné, neboť se správní řízení dostane znovu do fáze řízení před orgánem I. stupně, proto se jimi krajský soud dále již nezabýval. Navíc by některé z nich bylo nutné projednat při veřejném jednání, které však za nastalé situace krajský soud z důvodu procesní ekonomie nenařizoval.
62. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Současně zrušil i prvostupňové rozhodnutí, které mu předcházelo, neboť trpí stejnými vadami (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
63. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši celkem 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu) po 3.100,- Kč, k tomu má nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci žalobce jako plátcí DPH byla odměna povýšena o hodnotu této daně (§ 14a advokátního tarifu).
64. Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. ledna 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

